

TREZOR

DECA

Niko se ne bi pognuo da uzme
ni novčić od stotinu perpera.
Znamenit koliko zbirka
epoha iz koje se otkotrljao.

Sve i da je pokušao
novčić bi ostao zaglibljen
u asfaltnoj melasi ulice.

Toliko je bilo vrelo.

Bar da zatreperi govorilo se.
Da pirne. Da dunu vetrovi.

A oni su se tiskali i žamorili.

U učionicama udesa
usavršavali su klinasto pismo
rezbarenjem na klupama.
Na dvorišnim stablima.

Po tabli neba i noćnim zidovima
razvijali su podrugljiv idiom.

Podgurkivali se i smejali.
Skriveni. Nepredvidljivi.

Još uvek deca.

2.

GLAS

Kad čujem o tebi glas
sve sam napuštenija.

Taj glas što čini da njišem se
daškom priče u odustajanju.
Kada sve je tu a miluje
kao pavit izgubljenog.

Taj glas što van strukture
živahnog bivanja rečima
samo je vid prilježnosti
jedne iste prerusene samoće.

Zakuca na okna spolja.
Šapa bezumno
oteranih ljubimaca.

Mraz strpljiv i uporan
iz zime što nije dovršena.
A stiže u nežno doba.
Kad sve počinje.

3.

TREZOR

Visokošifrovani trezor.
To je srce.
Izdajničko ponekad.
Kao moje.

Otvoreno na prvu cifru.
Jedan pogled.
Sa bezazlenošću deteta
što samo je kod kuće.
Sa osetljivošću za zov foka.

Za psa bez uzice.
Slepilo pred semaforom.

Za prenosioc
neurotičnih gromova.
Ili onaj suvišak nežnosti
koju samo tanak zid
komore deli od slabosti.

Gde spava misao.
Tužna zvučna viljuška.
Gde pismo pruža koren
kao platan zanjihan
baroknim otporom lirike.
Gde prigušena svetla uče me
da pratim skrivene plesače.
Tango zamišljenog.

Uistinu vidim srcem.

4.

Stenogram mu je
dubok i jasan.
Kao ptica vatre odlučna
na tankom rubu.
U snegovima egzistencije.
Zapis dug i mnogostruk.
Kao trake oko grudi
malih careva Istoka.

Prerana mudrost.
Više puta presavijen svitak.
Kamen iza narečja izgubljenog.
Još nekušanog.

5.

BEZ KRAJA

Kad ispraćam te činim to
kao da dovršavam čitanje
poglavlja što će odmah
iznova započeti u meni.

Jer već te iščekujem.
Brojim trenutke
i pamtim trajanje.
Kao reka što ni u dobima
suše ne priznaje prazninu.

Uvek nešto na dokovima
nađe epipatski galebić.
Golub od svih manji.

Mogu ga držati na dlanu
ili uvećavati u značaju
i gajiti beskrajno dugo.

Ako probudim se
a sve još postoji.
U tvojoj šaci na uzglavlju
sklopljenoj.

Kao Ankreontov fragment
ljubavi i zebnje.

6.

LEKTIRE

Tu sam da ne bih bila nađena.
Da pevam a da to ne budem ja.
Rublje na konopcu da sam.

Na čistom vetru stranice
bela zastava predaje.

Mrežica nerava i opis lista
iznutra što živi ispod imena
koje iznajmih drumovima
kud upute se oči što rone
iznenadnu bliskost.

Iako lakih reči nema.
Promajna su ta vrata iza kojih
sklonih vekove nedostajanja.
Pisma tebi što lepa su
zbog odgovora koje mi šalješ.

Ni težina teksta ne postoji.
Možda tek gusta senka govora.
Vakcina u štivu što sabira
izgubljene krajeve priča.
Suza iz ampule što pogled uči
da lizne kamenčiće i pesak.
Niske zemlje. Pre nego što
zađe u predele zalistaka.
U samo srce stvari.

Te rukom iz one koje u meni
kao da nema mogu pogladiti
pobunu ruža. Ubrati ovaj dan.

7.

I za jedan tren kao nikad biti
to nežno to strašno biće smisla.

8.

RUKOM ŠIVENO

Mirjani Božin

Tvoje sveščice
uvezane akvarelom!

Rukom šivene. Umakle
poreznicima i oglasima.
Rešetkama barkodova.

Strojevima artikala
u šumama otetim šumi.

Sa mirisom dunje u tebi.

Jednostavne i zrele
poput ploda palog u šaku.
Tako prirodno nesavršene.

Kao napor pamćenja
da spoji razdvojeno.

Listiće koje neko iz doba
nataloženih svetlosti
dečak recimo iz bilo koje
godine što dopire do uvek
kida iz tvog notesa.

Cepajući vidik.
Zaklanjajući sunce.
Stajući na najlepše mesto
proplanka što bolno je
jer u njemu ne može
pronaći svoj odraz.

9.

Prikriva se još uvek poljima
koje nije hteo preći.
Šalje vesti iste i pevne.
O nezamenjivoj ljubavi.
Prinudnom odsustvu.

Nestrpljivo iscepkanе
ulaznice za nikud.

Ničim ogrejane
latice u snegu.